

הרַבְנִית

ילדי מושפחת חב"ד"י בעקבות
תולדות אספואר חיון של

הרַבְנִית
דָבּוֹרָה לֵאָה

בת כבוד קדשタ אַדְמוֹן הַזָּקָן
אם כבוד קדשタ אַדְמוֹן הַצָּמָח צָדָק

הרַבְנִית
מַנוֹּחָה רְחֵל

בת כבוד קדשタ אַדְמוֹן הַאֲמַצְעִי
ע"ה

דודי סלאוין

echad.hafakot@gmail.com 054.5453770

כתובת: מנחם מענדל הרשקוביץ'

ニックネーム: מנדி פרומר

האגה ויעץ תוכן: שלמה מאיר מר מאrk

עיצוב ועיצוב: creative מיזם

© כל הזכויות שמורות
נדפס בישראל ה'תשע"ח (2017)

להזמנות: tzama.co.il | 050-876-5027

פתח דבר

בשבח והודיה לה' יתברך שחהינו וקימנו והגיענו לזמן זהה, הנהנו מאיישים את החקלא הששי והאחרון בסדרת ספרי הרבענויות. את סדרת הספרים על רבענויות חב"ד כבר או צורה להציג בפניו כקהל הקוראים, לא ילדים, ואף לא בפניו ההורם ומתקנים. חמישית בספרים מקודמים שייצאו בסדרה זו, התקבלו, ברוח המשפט, על ידי הקוראים בחבה רבבה, והפכו לנכסי צאן ברזל בבחטים כסידיים.

בספריו הרבענויות ישנה תועלת רבה. הם מנחים לילדים את מסורת הרבענויות, הלא היא אינועות ספואה באהבת תורה ויראת שמים, בידרוף הפסידות וההתקשות, והמלאה בהנחות מרכוממות, מודות טובות, ואזכרה וחסד לאין שער. יתרה מזו: יש בהן לעתים מעלה לבביה אף יותר ממספרוי והנחות האידיים, בקיות דרכיהם דרכים "אנושיות" וקורבות יותר ללבנו ומלהות דגמא ומופת לחיקם על ידי כל אחד ואחת ובכל גיל.

דברי ימי הרבענויות שזורים בקשר כל ינתק בדברי ימי חב"ד. באמצעות הספרים עליהם, אנו למדים על התקופות השונות בימי חב"ד, על הנרגאות ובוותינו נשיאנו באוותם ימים, על בני הממשחה

המרחbat - משלחת בית הרב, וכן על אירועים היסטוריים כלליים שארכו באזנה תקופה.

בספר זה נלקטו מיטב הספרים על הרבנית **דבורה לאה עליה השלום**, בת בבוד קדשת אַדְמוֹר הַזָּקָן ואמ' בבוד קדשת אַדְמוֹר הא痴ח צדקה, והרבנית מנוחה רחל עלייה השלום, בת בבוד קדשת אַדְמוֹר האמצען.

הספרים ערוכים לקורא הארץ בשפה ערךנית. דרכם יכול גם ילד גן זמגנו לקבל מabit רוחב על הימים הנפלאים, ימי האור בלוובאוויטש, לחוש את האורה החסידית המוחצת, לטעם ממתיקות מי עבודה והשכלה בחצר הרב, ולהתבשם מרוחם הטהורה של חסידים הקדומים.

כמעשינו בפרקים הקודמים - כן מעשינו כאן: הספרים שבעז במסגרת עלילתיות, בה בין משלחת חב"די, שכבר מקרים וחריבים על הקוראים, שומעים את הספרים על הרבנית מהוריהם, דנים בינם ומפניים אותם.

הספר מחלק לשני טורים: אחד אודות הרבנית **דבורה לאה**, והשני אודות הרבנית **מנוחה רחל**. אף זאת יש לזכור: הספרים המפתחים לשתי הרבנות, מופיעים רק באחד הטערים ולא נשנו בפרט.

הרבִי נושא דזירנו התבטיא על הרבניות בברטווים מיחדים:
על הרבנית דבורה לאה התבטיא בשיחת קוזש: "בזכותה
יש לנו את תורה החסידות, מנאהה והדרכוותה, עד משיח
עד בכלל!"

אף על הרבנית מנוחה רחל התבטיא הרב, במקتب, כי
יש לפועל להתעוררות "בעיניים הקשורים בהשקפת נולמה
וארח חייה של הרבנית... התעוררות בהזה בנווגע להנאה
עד לחיים היום יומיים".

אנכ' תפלה, שספר זה יסייע וויסיר בהליך בדרכי הרבניות,
לנחת רוח כל רבותינו ונשאיינו, עד בית גואל צדק, באלה
האמתיות והשלמה, ובקרוב מפש.

קריאה מהנה ומאלפת!
'אחד' - הוצאה לאור.

תְּכַן הָעֲנִינִים לְסִפּוּרִים

13	חֲלֵק רָאשׁוֹן
	הַרְבִּנִית זִבְורָה לְאֶה ע"ה
15	פָּרָק רָאשׁוֹן
15	הַסְּחַלְפָה הַאוֹרְלִית
29	יְכָלָתִי לְפָעַל בְּעַצְמִי
31	פָּרָק שְׁנִי
31	פְּרִיעָת הַחוֹב
39	פָּרָק שְׁלִישִׁי
39	סִפְרִית הַפְּלִיכָה
42	גָדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִתְחָתָם
44	סּוֹד הַחַתְתָה
47	רָאִיה מִלְמָעָלה
49	חַמְשָׁה דָרוֹת
52	פָּרָק רְבִיעִי
52	הַרְבִּנִית הַלְמִידָה
62	פָּרָק חֲמִישִׁי
62	בְּזַרְכִי הַסְּבָתָא כְּדֹאָלוֹה
66	אֲבוֹרָת הַגְּנִפְשׁ
67	בָּעֵלֶת רָאֵשׁ טֻוב
69	כְּשַׂרְוָן מִפְלָא
70	לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַהְתִּיעָדוֹת
72	שְׁחֹוכֶם שֶׁל מִשְׁיחַ
76	פָּרָק שְׁשִׁי

76	אחוות גוזלה .....
81	חדשנות מהתנין .....
81	ספר האבן .....
82	להתראות .....
82	נשמה מעולם אחר .....
83	ובמזהם לא נפרד .....
86	גשומות מיגענות לכאן! .....
87	הרבענית רחל .....
89	פרק שבעי .....
89	תולדות הרבענית צבורה לאה .....
91	אל זכותה .....
95	
 97	חלק שני .....
	הרבנית מנחה רחל ע"ה
99	פרק שמיני .....
99	השואף לירפה לאוהב .....
113	פרק תשיעי .....
113	מנחה .....
114	אבתת ארץ ישראלי .....
115	בין הטריות .....
116	חבת הארץ .....
119	פרק עשרי .....
119	דמתה למופת .....
120	צדקנית באה לעיר .....
121	צופיה הילכות ביתה .....

122	ענגן רוחני .....
פרק אחד עשר	
123	היד השלחרה .....
123	תופרת ישועות .....
פרק שניים עשר	
125	נקיות וטוהר .....
127	עם גודל ישראאל .....
128	זהירות במאכל שבט .....
פרק שלשה עשר	
129	מתקנה לנכדה .....
131	המכتب האחורי .....
131	הסתלקות .....
132	אבותינו קאן! .....
133	
134	
פרק ארבעה עשר	
140	גיר שער שטוף .....
140	חסיבות מספקת .....
פרק חמישה עשר	
143	מתוך גאון דבוקות .....
144	לחם ישראלי .....
144	ה' סולם לצלם .....
פרק שישה עשר	
146	העליה לציוונה .....
148	
פרק שבעה עשר	
149	יהודי פשוט מארץ ישראאל .....
149	
פרק שמונה עשר	
156	הישוב היהודי בחברון .....
156	
167	
167	

172	פרק תשעה עשר
172	ואלה תולדות.....
177	הרב עזריאל זלייג סלונים .....
179	מוthon של המקשמד .....
181	נכילת הרב.....
183	הרוחבה נספחת .....
186	פרק עשרים
186	תולדות הרובנית מנואה רחל .....

שער ראשון

הרַבְנִית
דָבּוֹרָה לְאָה
ע"ה

פרק ראשון

ההחלפה הגדולה

היה זה יום חם ומהפיל במנוחה. השמש הארץישראלית כמו שיצאה מפרתיקת והפתה בעז על עובי הארץ שמהרו להפליט אל מרחב ממא. צמורות העצים לא נעו אפילו קלות מפשב רום אקראי. נראה שגם העצים העדיפו לשבובו כמה שפחות אנרגיה ביום זה.

אםא הביטה בשעון הקיר שבמטבח ואמרה: "מה עם חני? היא חייתה אמרורה לחזר ממקומנה כבר מזמן!"

כמו תשובה לדבריה נפתחה הקלחת ומי נכנשה לתוכה הבית, פניה אדמות כאבע פנדה אדם בתוה קלמר מלא צבעים אחרים, וזויה נוטפת מפץחה. היא בקשינו הנינה את התקיק על המטבח הייעודן וקרסה על הפסה, מתחת לתריסי המזגן שפעלה במלוא הכוח.

"מה קרה?" חרדה ל夸ראטה קיה'לה. "הכל בסדר? כבר חשבנו שאולי לא הכל בסדר חילכה!"

"החומר הזה כמוני." השיבה, מוקבלת בתודה רבה את כוס המים

הקרים מזקיו של שנייאורי. היא ברכה 'שהפל נחה ברכרו' בכוונה רכה, ולגמה את כל המים בלבד נימה אחת.

"זהה כל פה חם כשייצאנו מהקיטנה." נזכרה והחלה לה אדיםשוב. "חיפיתי בתקנה לאוטובוס. אז הגיעו אוטובוס לתקנה. אפלו לא הסתכלתי מה הפספר שלו - העקר להכנס כבר לתחوة אייז גפסת פה שבתוכה יש מזגן. רק אחרי שנרגעתி קצת הבדיקה שהכל נכון. היו 3 אלא קו 4, ובמקום השכונה שלנו הגעתתי לשכונה-שלא-שלנו. ואנו היו צריכה לחתה שני אוטובוסים כדי להגיע לבאן!"

"העקר שאתה כאן בעת." אמרה אמא ברכמיים.

"יום אחד עוד ימצאו מזגן ניד." התפעט שנייאורי.

"יש כבר מזגן ניד! הזירה חיה לה. זהה שמותאים לחדר ממד' שלא רוצאים לקדם חור בקירות שלהם. אז יש סוג של מזגן ניד שנגרר על גלגלים מחדר לחדר."

"אני מתרפון," הסביר שנייאורי, "לא רק ניד שנגרר בקש מחדר לחדר. ממש ניד ונשא מיקום למקום בקהלות! מזגן זה שיכוא בצויה של מעיל ונתנו היה ללבש אותו ולהתמא בכל מקום בו אתה נמצא, בין בימות החפה ובין בימים הגשומים".

"אם דבר זה כבר יש." הזרקה חני. "חברה יפהנית יארה מזגן זהה כבר לפני 15 שנה. מעיל מיוחד ממזג, כולל פתיחי אורור ונקיון מושך כמו במזגן גדול. אבל פנראה שאנשים עדין מסתדרים עם הטעמפרטורות הקומות ולא נצפו תורים ארוכים במיוחד בזמנים

שִׁמְכָרּו אֶת הַמְעִיל-מִזְגָּן הַזֶּה, כֵּד שֶׁהוּא אֲפִילּוּ לֹא הָגַע לְצַוָּר הַמּוֹנִי
שֶׁל מִפְשֵׁשׁ".

"מְעַנְּנִין", הַסְּכִימָו בְּלָם בְּאֲדִישָׁוֹת.

"זֶה מַה שְׁלָמְדָתֶם הַיּוֹם בְּקִינְטָנָה?" שָׁאל שְׁנִיאוֹרִי.

"לֹא לְהַעֲלִיב..." קָרְצָה חֲנִי. "לִמְדָנוּ כִּמְבוֹן דְּבָרִי תּוֹרָה וְחַסִידָה,
וְלֹא הִסְטוֹרִיה שֶׁל מִזְגְּנִים נִידִים, חַסְרִי תּוֹצְלָת".

"לְמַה חַסְרִי תּוֹצְלָת?" הַתְּعַקֵּשׁ שְׁנִיאוֹרִי לְהַקְשָׁות.

"כִּי הֵם לֹא כָּאן". הַשִּׁיבָה חֲנִי תָּשׂוֹבָה נַצְחָת.

"תְּשִׁמְעֵי, חֲנִי! גַּעֲמָדָה חִיה'לָה עַל רְגָלֶיךָ, וְהַצְהִירָה. "כָּל הַכְּבָוד
לֹךְ עַל מִסְרַת הַגֶּפֶשׁ עַם הַקִּינְטָנָה הָזֶה! כָּל יוֹם אַתְּ הַוּלְכָת לִשְׁם
בְּהַתְּנִדְבּוֹת וּפְעוֹלָת עַם הַיְלָדוֹת הָאֶלְוּ שְׁמָגִיעָות מִבְּתִים שָׁאַיִם
שׁוֹמְרִי תּוֹרָה וּמִצּוֹת לְעַת עֲתָה. גַּם כְּשַׁחַם וְקַשָּׁה כָּל כֵּה וּוּתְּקָנָאים
שֶׁם לֹא הָכִי טוֹבִים..."

"בְּאַמְתָה כָּל הַכְּבָוד". הַסְּכִים גַּם שְׁנִיאוֹרִי וּמַחְאָכָה. "אֲבָל עַם
כָּל הַכְּבָוד, אַנְיַ הַשְׁבֵב שְׁהַמְּשָׁגֵג" מִסְרַת גֶּפֶשׁ" קָצַת מַזְלָל מִדי בָּמוֹן
הַאֲחִרּוֹן. מִסְרַת גֶּפֶשׁ הַיְתָה לְאֶבֶותינוּ שְׁגֹרְקָנוּ לְסִיבָר עַל הַפְּצָת
הַתּוֹרָה וְהַיְהָdot בְּרוּסִיה...".

"אֵיךְ בְּדִיקָה אֶבֶותֵינוּ?" חֲלָקָה עַלְיוֹ חֲנִי. אָנוֹלִי גַּם נִפְגַּעַת קָצַת מִזָּה
שְׁאַחִיהָ הַ"פְּמִים" בָּנוּ הַיְשִׁיבָה לֹא מִפְרָגָן לְהַמִּסְרַת גֶּפֶשׁ. "עַד כִּמָה
שְׁזִידּוֹעַ לִי", הַמְשִׁיכָה, "אֶבֶותֵינוּ מִגְעִים חֲצִי-חֲצִי מִרְומָנָה וּמִמְרָוקָו".

"אין בז'יה." הסכים שניירוי. "או מסירה נפש היהת לאבותינו החשمونאים בזמנם הינדים."

"גם הם לא היו אבותינו." התעקשה חני. "החשמוןאים היו משבט לוי ואנחנו לא כהנים ולא לויים. ככל הנראה משבט יהודה, מקסימום מבנין."

"או לאבותינו במצרים!" שניירוי כבר כמעט צעק. "הם בטומך היו אבותינו. כמו שאומרים 'עצירה נסים נעשו לאבותינו במצרים' או מי שענה לאבותינו על שם סוף..."

"אם ככה לא הייתה אריך להגיע למצרים." גחכה חני. "גם על החשמוןאים אנחנו אומרים 'עצירה נסים לאבותינו בימים שהם בזמן הזה', או 'על הנסים ועל הפרוקן ועל האגורות ועל הפתשות ועל הנטלאות שעשית לאבותינו'..."

שניירוי השתק לרגע, מוכס. שוב נצחה אותו אחוטו הגדולה והכחמה. לאחר רגע התעתה והמשיכה: "בקצור, כל אלו באמת מסורה את נפשם... אבל אנחנו..."

"שכחת את האנושים בספרד בזמנם האינקוויזיטה." ציצה חייללה.

"גם אתה נגדי?" שאל שניירוי.

"חיללה." נבעה חייללה. "כלנו בעדרה. או מה אתה אומר בעצם?"

"אני בספק הכל אומר שאתה לא ממש 'מוסרים נפש', כמו